

Translation Café

**eZine of
Modern Texts
in Translation**

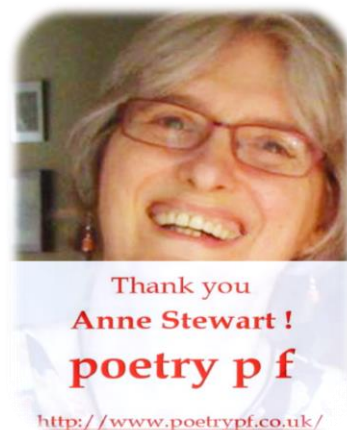
Nr 239

7 august 2024

Pauline Kirk

Poeme și interviu, traduse în limba română de
absolventa MTTL

Andreea-Bianca Matei

Coordonator: Prof. Dr. Nadina Vișan
Redactor de număr: Silvia Petrescu

Translation Café

Lidia Vianu

Director

ISSN 1842-9149

© Mttlc <http://revista.mttlc.ro/>

Director: **Lidia Vianu**

Redactor: **Silvia Petrescu**

Corectură: **Silvia Petrescu**

Postare și publicitate: **Cristian Vîjia**

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

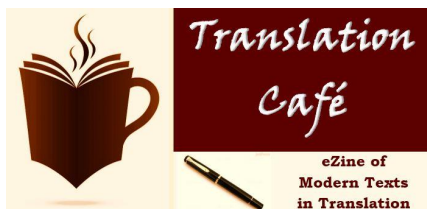
1

Poeme și interviu
cu poeta

Pauline Kirk

traduse în limba română de
absolventă MTTL

Andreea-Bianca Matei

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTLC

2

Cuprins

9.40 dimineața în Scarborough	p. 4
Imaginea de apoi	p. 5
Nuca din pom	p. 6
Porumbar	p. 7
Crocuși	p. 8
Cântec de decembrie	p. 9
Eclipsă	p. 10
Pană	p. 11
Păsări flamingo	p. 12
Culegeri	p. 13
Priveliștea din port	p. 14
În trecere	p. 15
Lupini	p. 16
Coțofană	p. 17
Obișnuit	p. 18
Parada Pinguinilor Insula Philip (Australia)	p. 19
Veveriță	p. 20
Statuetă	p. 21
Super Lună	p. 22
Călătorie inutilă	p. 23
O Madonna modernă	p. 24
După o moarte	p. 25
Mai departe, către maturitate	p. 26
Aparențe	p. 27
Vârful toporului	p. 28
Echilibrul minții: pentru Derek	p. 29
Frați și surori	p. 30
La cumpărături de vederi	p. 31
Ziua de chimie	p. 33
Surorile Cenușăresei	p. 34
Aniversare întunecată	p. 36
Eleanor	p. 37

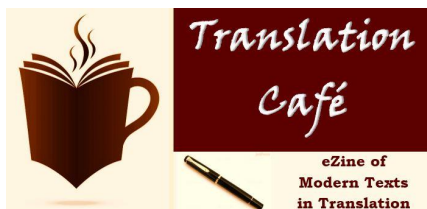

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTLC

3

Timpuri la modă	p. 38
Umbrela bunicii	p. 39
Pălării	p. 40
Plecare	p. 41
Cântecul Minerului: Balada Horsforth	p. 42
Mergând mai departe	p. 44
Aproape de ceva	p. 45
Dimineață de noiembrie: Pentru Clare	p. 46
Pictura lui Napoleon	p. 47
Refugiați	p. 48
Imn pentru un inamic	p. 49
Liniște	p. 50
Hangiul	p. 51
Copil necunoscut	p. 52
Unchiul Lew	p. 53
Adaptare	p. 54
Perspectivă	p. 55
Ea	p. 56

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

4

9.40 dimineața în Scarborough

„Tomnatic” vecinii mei obișnuiau să-l strige
de parcă era o nouă glumă: sfârșitul lui august,
ce a mai rămas din vară. De la fereastra mea
văd câmpuri culese de roade.
Rânduri de ceață printre pliurile dealului,
dar, în jurul meu, telefoanele sună fără oprire.

Nu mulți sunt atenți la coline sau păduri,
deși măceșele-s grozave și merele-s coapte.
De ce să dormi ori să te holbezi la factură sau ecran,
când verdele proaspăt acoperă vechiul teren arat,
iar cerul îndepărtat e șablonul norilor?
Ziua tremură de viață.

Nu pot, nu vreau, să-mi întorc privirea.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

5

Imaginea de apoi

Avem din nou bufnițe. Strigătul lor
se aude peste știrile de la televizor și peste
zgomotul îndepărtat al mașinilor. Conversația lor
îmi încălzește noaptea.

Între trei și patru dimineața,
vorbim despre timp
și despre peluza mea pictată în gheață. La cinci
privesc un arici cum se îndepărtează

și îmi amintesc de alte grădini, priveliști mai extinse.
La șase mă străduiesc să desenez o siluetă
umbrită de un răsărit din Yorkshire.
Ne privim reciproc somnoroși.

Dar siguranța mea nu este a ei.
Într-un pătrat de lumină palidă, o urmă
de smocuri de pene și de aripi turtite
îmi bântuie geamul.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

6

Nuca din pom

Ca o petală a unei flori
la fel de fin și de blănos ca spatele unui hamster
acest mic fragment de toamnă
stă în palma mea și mă face să zâmbesc.
Seamănă cu o pălărie a unei zâne,
sau ca un fluture întors pe-o parte,
deși mici țepi pândesc pe margini,
degetele-mi sunt surprinse...

Savurez atentă
parfumul lemnului și al pământului de pădure
când, deodată, pășesc pe un drum de cenușă
către o grămadă de acoperișuri.
Tata merge lângă mine.
Bucăți de copaci ni se rup sub picioare,
iarba s-a albit de frig,
respirația-mi atârnă în fața ochilor.

Aproape îi uitasem vocea
– chiar și chipul.
Prezența îi se topise
în imaginea unui străin de album,
dar acum,
prin această coajă parfumată,
îmi aud tatăl cum râde.
Ca un băiețandru, dă cu piciorul în frunze.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

7

Porumbar

În învățătura bunicii mele,
un porumbar de rimăvară avertiza
frigul care avea să vină.
Astăzi, gardurile vii sunt împodobite
cu albul miresei. Un milion
de stele din petale ascund spinii

în care ți-ai putea tăia degetele.
Păsările sunt fermecate,
cântecul lor umple cerul prea devreme.
Porumbeii gânguresc de-a lungul peretelui nostru;
mierlele devin teritoriale.
Mugurii își deschid floarea

peste dimineață. Dar mâine
meteorologii anunțăîngheț.
Bunica a avut dreptate să se teamă
de bucuria timpurie. Astăzi, totuși,
mă voi bucura, cum un gard viu
se bucură în soarele iernii.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

8

Crocuși

Disperarea se ghemui, ca o
În colțul minții sale,
Funingine îmbrăcată, degete la gură.

Un aprilie nordic gemu
Toată noaptea, îndoind copacii,
Distrugând speranțe ca semințele.

Apoi, deodată, la un pas
În care se strecurau noroiul și gheața,
Sufla, încă, fericirea.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTC

9

Cântec de decembrie

Noaptea s-a lăsat peste orizont.
Vase se leagănă sub cerul întunecat.

Noi ne plimbăm pe promenada goală
Cu prietenia înfășurată în jurul nostru.

Sub noi, un câine latră de fericire.
Marea este o catifea ornată cu dantelă.

Apropiți, să ne încălzim, și atingând subiecte noi
vorbim despre oameni și șoareci, categorizăm lumi

pe când bălciul luminează de-a lungul golfului,
iar afișele promit finalul fiorilor de sezon.

Trecem pe lângă verande în stil Georgian;
o încăpere e decorată cu roșu și auriu, pentru cină.

Vino mai aproape, scumpule. Noapte devine mai friguroasă.
Hai să ne adăpostim aici, sub strălucirea gălbuie

a oamenilor ocupație. Vezi, scumpul meu –
respirația noastră atârnă de dragoste în fața noastră.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTC

10

Eclipsă

Cândva, viața Preoților și a Regilor
se agăța de această ciudată frumusețe,
de acest furt al luminii luni: un monstru temut,
înghițindu-ne vecinii pe de-a-ntregul.
În seara asta, traficul nu face nicio pauză.

Am fost avertizați, desigur, am știut
cum argintul se va transforma într-o umbră roșie.
Înțelegem teama de necunoscut,
tresărim la riturile antice pe care le urâm în liniște.
Dar cum de nu iese nimeni să se uite?

Doar noi doi privim cum discul
pe care îl numim „lună” devine o sferă vie,
craterile ei se văd prin binocluri ieftine;
dar dincolo de siluetele acoperișurilor
autostrada nu se clatină nicidecum.

Nu ne temem de monștri - doar de noi înșine
- dar dacă ne-ar vedea strămoșii noștri
ne-ar invidia sau le-ar fi milă de noi, sclavii care nu se pot
întoarce să se mire sau să facă o scurtă pauză?

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

11

Pană

Strivită în grămada de frunze,
nu e mai mult decât o relicvă
a unei păsări îmbătrânite.
Apoi copilul se apleacă,

și-o însușește.

Pentru ea, e o pană magică
ce a scris vraja tomnatică:
netedă perlă, translucidă.

Pentru tatăl ei
este o șansă de moment, dovadă
a formei și a tipului de aripă,
perfectă în ascuțime și cheratină.

Pentru pasărea însăși, e viață,
piele, os, zbor, curtare,
mândrie. Și totuși rămâne
– o pană.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

12

Păsări flamingo

Pășesc și zboară în miile lor,
trăind ca niște acadele sub un cer alb.
Pacior-mare, merg pe apă,
Îndepărtează miraje, curățând sare.

Numărul lor uimește:
o abundență de grație și de bârfe.
Gâturi cu model și fără,
picioare de păianjen pâlpaie peste soare și lac.

De va veni o lună secetoasă
trebuie să riște un marș lung în noapte,
o coloană tăcută căutând apa de odinioară;
puii și păsările bătrâne se vor lupta cu moartea.

Astăzi, totuși, își amintesc de o lume
de demult, o plenitudine de ADN
bălăcindu-se, selecție naturală în mișcare;
absurditate în roz, sub un cer preistoric.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

13

Culegeri

Păsările au plecat repede anul ăsta.
Ne-au înconjurat de două ori acoperișul,
apoi s-au îndreptat spre Africa.

După săptămâni în care am așteptat în gri
avem soare și ploaie și fasole,
gata să fie culeasă, în ciuda melcilor și furtunii.

Vara trecută, păsările croncăneau când lucram,
dar acum tot ce aud e traficul de fundal.
Trupul pare că mi-e apăsător în pământ,

și totuși deja am trăit mai mult
decât acele femei ancestrale de dinaintea mea.
Roda lor era de nouă sau zece copii,

și la final moarte sau o bătrânețe cu șaluri negre
la cincizeci de ani. Pentru unii, chiar și asta
era un vis frumos. Am atâtea, și totuși

Nu-mi pot vorbi culegeri
și nici opri să mă uit la alte ceruri
și la alte roade pe care încă le plantez.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

14

Priveliștea din port

Ne apărăm de mirosuri tari ca citricele,
un vânt care ne usucă buzele.
Soarele și argintul sclipesc prin paharul înclinat.

Pacea are un titlu aici.
Banii cumpără spațiu și angajați zâmbitori
în timp ce o vioară plătită alină.

Poze în alb-negru cu pescărițe
ascund pete vechi ca tapetul,
iar torturile cu aranjamente florale se învârtesc.

Pentru o scumpă oră savurăm
eleganța pe farfurii cu model de salcie.
Cești de ceai. Râzând,

ne îndoim degetele și gustăm
dintr-o viață pe care nici pescărițele,
nici bunicile noastre nu ar putea-o împărtăși.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

15

În trecere

Această biserică
nu se află în ghid.
Conform autorităților,
nu există nimic de valoare
pe Via Nazionale.

Zgomotul camioanelor trece,
fumul pătează magazinele de haine.
Și totuși am trecut pe-acolo în fiecare zi
și am fost tentați să coborâm.

Cu doar două ore rămase,
am cedat și am găsit
o bazilica romană sfințită:
San Vitale în Roma, reparată ultima dată
acum cinci secole.

Intrăm într-un sanctuar răcoros,
parfumat și moale.
Lumina se așează pe aur;
vocea unui preot tremură.

Dar noi întrerupem.
În tăcere, ne retragem.
Șase ore mai târziu, avem doar
amintiri să ne încălzească.
Suntem la o mie de ani distanță,

aterizând pe o pistă gri,
într-o după-amiază și mai gri.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTLC

16

Lupini

Lupinii au înflăcărat în grădinile
copilăriei sale; roșii, albaștri, portocalii,
torțe subțiri luminând pereți decolorați.
Se aprindeau în fiecare vară
între firele de iarbă sfințită.
Câțiva delincvenți voinici
Împrăștiați de-a lungul șinelor de cale ferată
năvăleau pe șantierul de demolare.

Și unchiul George cultiva lupini,
țepi eleganți îngrijiți zilnic –
fiecare floare era o mică șopârlă cu limbă albastră
bronzându-se în lauda unui judecător.
Lupinii dădeau din cap lângă ferestrele franțuzești
în ziua în care a fugărit-o în jurul canapelei
și a prins-o – doar de distracție –
gluma lui de duminică... secretul lor.

Acum, douăzeci de ani mai târziu,
ea nu mai poate vedea acele limbi
neplăcute, agresive, fără să se cutremure.
Noaptea trecută a găsit o întreagă frontieră
ascunsă într-un parc municipal, strălucitoare ca păcatul.
Le-a călcat iar și iar,
tocuri înalte străpungând pământul și florile
și tulina. Niciuna nu a supraviețuit.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

17

Coțofană

Agresor frumos, jefuitor de cuiburi,
hoț de ouă cu cioc ascuțit,
ne revendici gazonul pentru ecosistemul tău.

Flămândă de interes, privesc cum te dai mare.
Tigru al lumii păsărilor,
ești temut de sturz și vrabie,

dar, totuși, îți iei zborul când mă mișc
în spatele ferestrei. Ai învățat
că noi suntem prădătorul suprem.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTLC

18

Obișnuit

Anul trecut am avut flori pe perete:
flori de gheață, petale de cristal, crescute în ger,
înflorind tăcute peste noapte. Fragile ca niște vise,
nu așteptau să fie prinse în vase.

Iarna asta, s-au strecurat mușchi și licheni,
întinzându-se ca perne de sulf și de smarald:
forme de viață străine, nici plante și nici ciuperci,
pătând cărămida și stâlpul, dispărând cu soarele.

Acum, cu o căldură neașteptată, peretele
pare gol. Dar nuanțe de ocru și de roșu
vibrează; mici buruieni se chină să treacă prin mortar,
formele de umbră ale frunzelor tremură.

Venim și plecăm, complimentăm trandafirii,
tundem gazonul și salutăm poștașul,
mierla, câinele care țopăie, dar trecem cu vederea
gradina care crește lent pe perete.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

19

Parada Pinguinilor Insula Philip (Australia)

O glumă despre care să scrii acasă:

Pinguini legănându-se în linii,
Jachete elegante pe picioare de-o palmă.

Vagon încărcat de priviri umane,
încearcă să facă fotografii,
dar nu îndrăznesc să deranjeze habitatul.

Îngrămădiți într-o mirare amuzată
urmăresc o comedie de zece minute,
regizată într-o noapte de catifea.

Fără să știe de autocare și se mașini,
pinguinii se grăbesc spre vizuinele de așteptare,
pui și parteneri.

Poate că într-o noapte răzbunătoare,
Pinguinii ne vor privi
în habitatul nostru.

Vor chicoti și vor da din aripi,
în timp ce noi ne vom grăbi, neștiutori,
spre suburbiile de așteptare, pui și parteneri.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

20

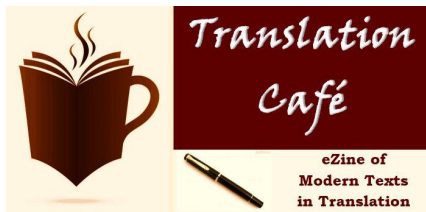
Veveriță

Înghetată de fricăși de farurile mașinii,
Ajungi să depinzi de mine,
intervii în planurile mele. Ai drepturi:
Nu pot să trec fără milă peste tine.

Trebuie să te mut, se pare, fizic.
Jumătate supărată, jumătate amuzată, ies din mașină,
chiar dacă banda e goală
și timpul mă presează.

Inima ta bate sub mâna mea:
Căldura ta mă surprinde, îmi amintește
de pisicuțe și de purceluși și de zilele petrecute la țară.
Cerându-mi scuze, te așez pe un perete.

Deodată, prinzi viață. Spatele ți se încovoiaie,
Apoi dispari în amurg.
Pentru un moment, orășeanca din mine se oprește,
Invidiind sălbăticia. În acea seară,
Inima ta a continuat să bată sub mâna mea.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTC

21

Statuetă

Copilul este ținut într-un cerc de grijă:
Tatăl, Sfântul Duh, Fecioara Maria,
fiecare se contopește cu celălalt, absorbit în
echilibrul pietrei și în pedestalul cioplit grosier.
Lumina strălucește pe capete plecate, pe umeri,
brațe, falduri de rochii sculptate.

Dar această simetrie perfectă rămâne
necunoscută. Nu e niciun orgoliu aici, niciun Dali medieval
care cere un loc în coridoarele tăcute.
Această grație veșnică nu caută faimă,
a fost sculptată din pură plăcere
și pentru a umple o nișă pe peretele unei capele.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

22

Super Lună

Grădina noastră este luminată de un astru
la trei dimineața. Mese și scaune aruncă
umbrele lunii peste terasă.
Sicomorul este un decupaj din carton
pe o pagină indigo.

În tufa de mirt, o mierlă
începe un tril matinal, apoi, parcă
de teamă să nu fie înșelată,
revine la tăcere. Încă e noapte;
traficul nu alungă liniștea.

Dincolo de fereastra mea, luna atârnă,
multiplicată de geamul dublu,
până când sunt vrăjită de frumusețe.
Deși pe jumătate adormită, prind amintire,
lumină pentru ziua următoare.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

23

Călătorie inutilă

Vântul suspină printre dealuri îndepărtate.
Șoptește despre sănătate și pace. Odată,
negustori au străbătut acest drum din capătul lumii,
aducând panglici și funde, bibelouri
pentru neveste străine de modă
și tânjind după dragoste și un bărbat frumos.

Acum există o iubire mai profundă,
a spațiului și a priveliștilor care îți taie răsuflarea.
Călătorii urcă cu greu dinspre oraș,
bucurându-se de frig, riscând ploaia orbitoare,
chiar și căderea în uitare, pentru a scăpa de o casă
devenită închisoare și să-și simtă tălpile
cum ating din nou libertatea.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTC

24

O Madonna modernă

Nu e o femeie fragilă,
nici al unui promoter vis de tinerețe și cremă.
Această Madonna poartă salopetă.
A dobândit calități ale unor sfinți moderni
spălând podele și reparând țevi.

Undeva în nord, Ion al ei muncește
sau glumește pentru ranjetul unor reprezentanți.
Mulți le cunosc situația:
familia nucleară cu tată itinerant.
Acum multe vreme, ea a studiat politica,

A luat doi de 10 și un 9.
Gabriel a schimbat totul.
Acum alăptează un copil somnoros,
în timp ce televizorul anunță: „Au mai rămas
opt zile de cumpărături până la Crăciun.”;

Ca și cum ar uita vreodată!
Printre „Clopoței” și „Rudolph”
prinde o frântură de muzică divină,
dar pastorii sunt prinși în trafic.
Zâmbind la aparat, îl așteaptă pe Ion
și invită Magii înăuntru la ceai.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

25

După o moarte

Felicitările de ziua ta sunt încă la vedere;
pe masă, un plic încă este sigilat.
Rămânem puternici, deschidem sertare
și găsim pantaloni și eșarfe împăturite la dungă
Peste tot se simte parfumul tău,
de viațăși de trup, de talc și de săpun.

Ai plecat în grabă, crezând că te întorci.
Acum încercăm să-ți deslușim dorințele:
perle pentru o nepoată,
fotografii pentru un fiu.
Vechiturile sunt cele mai misterioase:
nasturi și ace în base,
medicamente fără nume.

Toate sunt așezate cu grijă în cutii.
Au valoare doar pentru tine.
Broșa pe care ai purtat-o este aurită,
vesela de la nuntă este ciobită.
În timp ce îți desfăcem patul,
ne urmărește ursulețul roz fără un ochi.
Într-un final, camera ta este goală.
Încet, închidem ușa.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

26

Mai departe, către maturitate

Puține sunt cuvintele
Care să descrie iubirea unui tată
Pentru un băiat și o fată mari, a unei mame
Pentru copilul ei matur. „Nu-și mai stă pe cap”
Spun vecinii,

Ca și cum un părinte s-ar bucura
Să scape, să nu-I mai pese.
Dar iubirea rămâne,
urzeala și bătătura vieții,
culoarea ființei noastre.

Cum aș putea eu, care mă gândesc la tine
zilnic, să-mi doresc să tai legătura?

Fie ca aventurile tale să fie prospere,
dar sigure – pentru că cei de-acasă
nu pot să nu le fie teamă
de vânt și de ploaie, și să aștepte
să le vizitezi din nou iubirea.

Finalul primei duble. Muzică

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTLC

27

Aparențe

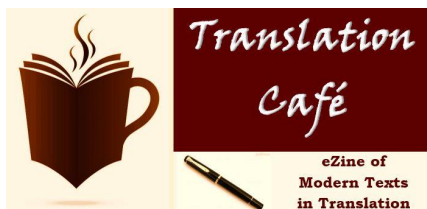
În fiecare dimineață, bijuteria este așezată
meticulos, perlele în față
încuietoare la spate, peste cravată și cămașă.

Nu contează că degetele un se ating sau că
mâinile nu se strâng, aparențele trebuie păstrate,
cu speranța și cu viața agățate de ele.

Ai purtat-o la întâlnirile cu agenți imobiliari, vicari,
chiar și la final, purtând cel mai bun costum, ca să primești
oaspeți ai căror struguri nu ai putut să-i privești.

Iar acum îl găsesc în fundul sertarului.
Perla încă e prinsă de lanțul auriu.
Trecerea anilor e marcată doar

de amprenta mult mai adâncă
lăsată în cutia de catifea roșie,
și de un chip care dispare în ochii mei.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

28

Vârful toporului

Strâng grijuliu în palmă
o suprafață încă ascuțită
după câți ani? –
un mileniu sau două, poate trei.
Mânerul a dispărut acum mult timp,
cum lemnul e mai uman,
curând a putrezit. Dar cremenea a supraviețuit,
aruncată pe un deal, ca să fie găsită
și din nou aruncată veacuri de-a rândul,
judecată ca o simplă piatră cu formă ciudată.

Analizez acum măiestria
imposibil de imitat.
Pune-mă în Trecutul nostru rece și ostil
fără mașina mea și fără magazin,
și aș fi pierdut, înfometat.
Cu nuanțele de gri subtile,
cu marginea ta neîngrijită și ciobită,
mă legi de strămoșii primitivi,
așa cum îi numim, dar de care am avea nevoie
în iarna toxică și nesfârșită care ne așteaptă.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

29

Echilibrul minții: pentru Derek

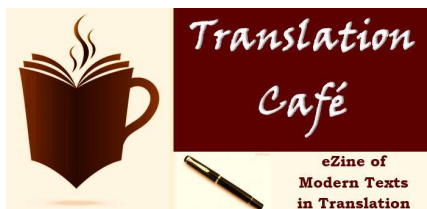
Nu există amintiri despre tine,
nici fotografii înrămate pe perete sau pe pervaz.
Nicio oală neuniformă sau vreo carte uzată
nu amintește de o copilărie petrecută în această casă.

Cadre de nuntă arată succesul
fraților tăi, dar tu ai dezamăgit.
Ai călătorit în ținuturi exotice,
ai privit urși polari, ai ținut urși Koala în brațe,

dar aici, nici măcar o carte poștală
nu amintește de tine. Numele tău rămâne
pe buzele noastre. Camera e goală,
deși plină de conversații.

Tatăl tău își deplânge singurătatea,
dar nu vorbește de suferință.
Nu pot răspunde; nu pot spune
că moartea ta a fost și mai singuratică

și felul în care ai plecat
e prea greu de pus în cuvinte.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

30

Frați și surori

Nu am avut niciodată –
Nici frați, nici surori. Unii prieteni
Aveau destui, dar eu am fost doar eu, singura.
„îndreptățit”, spuneau vecinii, fiind obligată
Să țin cont doar de mine.

Nu am observat niciodată, lipind timbre în albume,
Povești să-mi țină de urât în loc de rude.
Ele nu s-au certat niciodată pe jucării
Și nici nu i-au spus mamei povești. Totuși,
Companionii mei au fost mai stricți, mai severi

decât orice părinte. M-au trimis devreme la somn,
mi-au pus creionul în mână, cerând atenție.
Chiar și acum, matură, scenariii îmi bat
În minte ca ploaia în geam.
Personajele mele au nevoie de iubire, de timp.

Au defecte, apar pe neașteptate,
nu le pot refuza. Poveștile sunt nerăbdătoare,
iar nimeni nu a învățat poeziile codul bunelor maniere.
Cât despre nuvele, sunt niște tirani absoluți.
Dacă sora ta te-ar închide într-o cameră goală

și ți-ar vrea sufletul, ai putea măcar
s-o reclami pentru abuz. Ocazional doar
familia mea adoptivă apare cu cadouri.
Ne împăcăm și vorbim toată noaptea,
Apoi zile întregi spiritul îmi cântă.

La cumpărături de vederi

„Cu cea mai mare tandrețe”, declară o vedere,
de pe care ne zâmbește o frumusețe florală.

20644 L/Cpl. Wilson, B.E.F Franța,
a trimis-o iubitei sale Floss.

„Cred că băieții vor duce treaba la capăt
anul acesta. Amintiți-vă de mine Acasă.”

Prin mirosul de bere și de alamă cumpărăm imagini
trecute de vreme. Blackpool se scaldă în moda anilor 50,
lângă un pârau fete tinere hrănesc rațe.

Găsim o vedere de Crăciun - „Crăciun 1916.

Sperăm că vei „imortaliza” toată bucuria sărbătorii” -
un Tommy zâmbăreț conduce un Bosch încruntat.

„De la Maurice”, citim. A mai prins Maurice alt inamic
pe lângă Moarte? Dar 20644?

Ignorăm gândurile rele și ne uităm la alte poze
trimise odată cu iubire. O fată ține o carte Penny,
o familie de femei pozează în timp ce Mama
toarnă ceai dintr-un vas de argint. „Acum suntem șapte”

spune descrierea, dar unde le erau toți bărbații?

Probabil la război, la fel ca cei de aici, în stive.

Unul e în kaki, către o pădure.

Cuvântul „ucis” șochează, scris într-un colț.

Iar, cu siguranță, din casa aceleiași femei
(ajutată de bunătatea inimii unui traficant)

mai sunt și alții: un băiat la costum, cu chipiu,
un tânăr dichisit din Bishop Burton.

La picioarele lor - aceeași notă laconică.

Nu mai pot citi. Sunt mult prea mulți oameni...

Și zece șilingi pentru fiecare suport de vedere.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

32

Le înfășurăm în polietilenă pentru a rămâne intacte.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

33

Ziua de chimie

„Toți suntem făcuți din praf de stele!”
Spune profesoara, prezentând poza ei
Cu Pământul. Stânci, apă

Tigri, noi înșine, toți
Suntem atomi din praful acelei stele căzătoare,
Împrăștiat prin tot universul.

Băiatul care mestecă gumă,
Fetele care chicotesc..., eu,
Toți suntem particule de stea.

Îmi trebuie vechea amintire.
Wordsworth a văzut acea sclipire a divinității,
Adevărat, cu ani în urmă, și mult mai clar.

Pentru el, nașterea era doar
Somn și uitare, maturitatea
Un declin încet al viziunii.

Cu un ochi obosit de profesoară,
Mă uit în jur și mi-e greu să văd
Copilul divin. Dar un băiat stă

Înlemnit, privind Eternitatea.
Lângă el, o fetiță bate din palme,
Imaginându-și descoperiri mărețe.

Praful de stele încă strălucește –
Chiar și într-un laborator de chimie,
Într-o după-amiază de februarie.

Surorile Cenușăresei

Nu poți avea nicio idee cum e să fii
cu adevărat urât – doar dacă nici tu nu ești frumos,
dar câți ar recunoaște asta?
Cine se uită în oglindă și spune, „Doamne!
Ești o femeie urâtă”? Găsești scuze:
arăți mai bine de-atât,

ai avut o noapte proastă; nu te prinde albastrul...
Toată copilăria am auzit-o pe Mama cerându-și scuze.
„Nu este frumușică, dar e cuminte.
Nu ne-a deranjat niciodată...”
Nu, nu i-am deranjat, nici pe vecini.
La fel ca Gilly, am învățat să mă fac neobservată

- rămâi în fundal; poate nimeni nu o să vadă
fruntea mare cât un dom sau părul rar
și picioarele prea mari ca să încapă în papuci.
„Și ce nas are!” șopteau servitorii,
„ca un cioc de cioară - și vocea e la fel!”
Când Mama s-a recăsătorit, mi-a convenit.

Ne-am mutat într-o casă nouă, servitori cu tact.
Adevărat, ne-a fost teamă de un tată vitreg malefic,
dar nu ne-am imaginat niciodată că va fi depășit
de fiica lui. Dacă noi nu am primit frumusețe,
Cenușăreasa avea mai mult decât avea nevoie
și a folosit-o ca să ademenească un prinț.

Acum eu și Gilly suntem închise în întuneric,
nu pozăm în fața pictorului de portrete.
Dar avem răbdare, iar Vârsta o va ofili
și pe Cenușă. Pielea aia de bebeluș nu va rezista
și voluptatea se va schimba curând în grăsime.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

35

Atunci prințul ei va găsi alte plăceri...

Aniversare întunecată

Nu e timpul oamenilor bătrâni.
Zăbovesc pe baluri răcoroase sau privesc de pe bănci,
vorbind despre tinerețea de ieri.
Ar trebui să nu îmi doresc să fii aici, dar un plâns întrerupt,
egoist, te cheamă.
Am reaprins un ecran despre moartea ta,
mi-am închis durerea într-o cameră antiseptică.

Acum, în anotimpul plecării tale, când gardurile se albesc
mai tare decât smântâna,
iubirea se întoarce, stângace. Conduc pe un drum cu izvor
și călătoresc ani, spre un oraș
pavat de amintiri. Acolo, o asistentă te alină, zâmbetul ei
mai luminos decât podeaua de marmură;
un canal strălucește, văzut dintr-un cimitir;
coroane de flori, împrăștiate pe margini,

și se deschide o cutie veche de tablă, înghesuită
lângă mărunțisurile nașterii și morții. Toată ziua
îmi zăngăne în cap astfel de imagini, poze luminate
pentru o aniversare întunecată.
Cu ani în urmă ne-am scos scaunele în grădină,
minunându-ne cum au înflorit merii,
stând mândri ca miresele emoționate sub
acoperișul catedralei. Am vorbit despre plecarea ta

deși nu am știut atunci
de schimbarea pe care a adus-o. Acum ți-aș spune,
dar, ca un învățăcel,
mintea-mi e amețită de jumătăți de amintiri.
Tot ce am sunt imagini
și o suferință neterminată.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

37

Eleanor

Vorbește de Mama, gesticulează cu degete pictate
apoi se întoarce singură într-o casă
prea mare pentru un om.
Întorcându-se, își lasă chipul la ușă
și intră în tăcere. În dormitorul gol
rochiile elegante atârnă nefolosite și pălăriile acoperă un raft.

Gazda perfectă nu are pe cine găzdui;
șervetele de masă rămân într-un sertar.
Nu are nici întâlniri, nici campanii de organizat.
Fără soțul pe care și l-a creat și purtat până la distrugere
nu are nicio viață vicară de condus,
doar încă douăzeci de ani de umplut.

Diseară va citi sau se va uita la televizor
și își va face o cafea când vântul
îi va zdruncina memoria.
Nu poate înțelege de ce nimeni nu sună,
când a invitat atâția.
Apropiindu-se prea mult, îi îndepărtează pe ceilalți,
plictisiți de singurătate, și vorbește despre Mama.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

38

Timpuri la modă

Făcute din oase de balenă și volane,
sau o simplă tortură, corsetele sunt așezate,
libere de carnea proprietarilor lor –
obiecte de muzeu pentru copiii care chicotesc.
A purtat vreo femeie așa ceva?
Acea ramă de metal, acea durere nefirească?
O imagine persistă – a suferinței
din spatele ușilor dormitoarelor, a fiicelor
strânse ca un picior chinezesc.

Apoi, forțele pieței au luat forme
subtile, cu rang și avere
calculată la o talie de 45 de centimetrii
și apoi la o moarte la naștere.
Trecând peste, zâmbim la nebunia trecutului
până când, văzându-ne reflecțiile,
ne oprim stânjenite.
Secretele noastre nu vor împodobi vitrine de sticlă –
dar noi negociem în continuare pe ascuns.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTC

39

Umbrela bunicii

Aripi negre de liliac decolorate până la un gri șters,
Umbrela bunicii așteaptă în podul nostru...
Dumnezeu știe de ce a păstrat-o mama.
Capacele de argint din vârf și de pe mâner au dispărut,
banda din jurul bastonului e aproape tăiată.

Mă întreb ce criză a ușurat argintul acela:
anul în care bunicul a uitat să mai doarmă
sau când executorii judecătorești au bătut la ușa tatei?
Pentru buni ar fi fost același lucru...
altceva de rezolvat.

Îmi amintesc că a strâns același mâner
în timp ce o ajutam la capelă sau la întruniri.
Fotografiile vechi confirmă pălăria și cizmele negre,
o femeie formidabilă la optzeci și doi de ani.
Nu ar fi cruțat nici sentimente, nici pe sine.

Deci de ce a păstrat Mama un obiect atât de uzat?
Poate că, la fel ca buni, a supraviețuit înjurăturilor
sau pur și simplu a fost uitat, căzut după un raft.
Sau oare mama a vrut
doar o relicvă a unei femei care credea că argintul

e doar o simplă podoabă, tăiată să ajute pe altul?
Nu mă pot gândi la un motiv mai bun.
Chiar și o umbrelă veche se poate mândri,
comemorare a proprietarului său,
recuzită în istoria unei familii.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTC

40

Pălării

Nu se mai fac pălării cum se făceau odată...
jumătate de magazin de draperii cu mătase și satin.
Păunii au fugit când Domnia Sa s-a apropiat.
Păsări mici au zburat, de teamă să nu fie
marcate de o declarație a modei,
de mărimea unei farfurii de carne.

Un soț ideal
nu a întrebat niciodată de factura pedantului.
A înțeles că rolul soției sale este în societate
depindea de o pălărie nouă în fiecare sezon.

Bunica mea făcea pălării, dând formă
un mic trai din paie și fetru.
Chiar și la bătrânețe putea să transforme
o pălărie uzată într-o pălărie de duminică.
Pentru ea, o pălărie modernă se potrivea
doar plimbărilor de la țară.

Însă în zilele noastre
viața are prea multe zile pline de vânt
ca o femei să-ți eteleze bogăția în pene,
sau ca să-și echilibreze identitatea pe cap.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

41

Plecare

Baia este puțin mai ordonată acum,
Telefonul nu mai este ocupat;
Patul tău rămâne bine făcut.

Colanți, eșarfe și jucării de pluș
Nu-ți mai murdăresc podeaua.
Căutăm scrisorile tale

Și nu găsim nimic la ușa noastră,
În afară de promisiuni de vacanțe în Capri
La o cotă de un milion la unu.

Ai plecat,
Și casa e mai tăcută,
Facturile sunt mai mici,
Și viețile noastre cu o copilărie mai goale.

Cântecul Minerului: Balada Horsforth

(Pe 5 februarie 1806, gura uneia dintre gropile de clopote din Hrosforth s-a prăbușit, îngropând de vii un număr mare de mineri. Ei și-au vorbit timp de câteva zile, primind aer printr-o gaură săpată în pământ. Prin pasaj au fost aruncate câteva boabe de fasole, dar niciun alt ajutor nu a putut fi oferit oamenilor, care au stat sub pământ timp de 12 zile, până când rămășițele lor au fost aduse la suprafață.)

Eram niște oameni săraci, obișnuiți să tăiem cărbune;
Nu la oraș. Ne-am târât pe strada Lee în fiecare zi
Cu târnăcopul și cu băiatul, cu catârul încăpățânat.
Vorbe aspre și muncă grea, asta era singura cale

Pe care o știam. Am exploatat pământul Lordului Stanhope
Și pentru casa și răgazul Lordului Stanhope
Ne-am târât prin lut și frig; o bandă târându-se
Prea obosită să se gândească la Biserică sau la plăcere.

Oh, îngroapă-mă în curtea verde de lângă biserică
Sau îngroapă-mă acasă lângă stupii zumzăitori;
Îngroapă-mă oriunde, om bun, baltă sau mlaștină,
Atât timp cât nu mă îngropați de viu aici.

Gropile de clopote sunt locuri rele, chiar și la soare.
Se închid pe neașteptate, ca un coșmar
De pământ și de pietre căzând. Mereu ne-am temut de asta,
Ne-am gândit că e timpul să ne mutăm, dar stăpânul

A spus că încă mai e cărbune bun de găsit,
Așa că am săpat mai adânc, am transpirat și înjurat
Deși vântu sufla rece de pe deal.
Pe la prânz aveam gâturile uscat, mâinile ne dureau.

Oh, îngroapă-mă în curtea verde de lângă biserică
Sau îngroapă-mă acasă lângă stupii zumzăitori;

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

43

Îngroapă-mă oriunde, om bun, baltă sau mlaștină,
Atât timp cât nu mă îngropați de viu aici.

Când băiatul ne-a avertizat, am fugit prea târziu;
Nu mai putea face altceva decât să ne zbatem
Ca niște șoareci într-o cușcă, cu soarta pecetluită.
Am fost închiși împreună, o gloată speriată

De unsprezece băieți și bărbați. Câțiva s-au rugat,
Mulți blestemau Cerul sau pur și simplu stăteau și plângeau.
Apoi a venit speranța. În timp vom fi salvați,
A spus Bob, iar Bob cel cinstit nu mințea niciodată.

Oh, îngroapă-mă în curtea verde de lângă biserică
Sau îngroapă-mă acasă lângă stupii zumzăitori;
Îngroapă-mă oriunde, om bun, baltă sau mlaștină,
Atât timp cât nu mă îngropați de viu aici.

Ne-au auzit, în final, bătând și strigând,
Iar aerul a ajuns la noi - închisoarea noastră era murdară.
Ne-au aruncat fasole verde ca să nu mai postim,
dar fasolea verde nu va conecta trupul de suflet.

Acum am obosit să mai veghem și să mai așteptăm;
Visăm la lumina soarelui și la vânătoate cu câine și paloș.
De aproape o săptămână femeii noastre stau de veghe,
Dar pământul Lordului Stanhope ne va fi mormânt.

Oh, îngroapă-mă în curtea verde de lângă biserică
Sau îngroapă-mă acasă lângă stupii zumzăitori;
Îngroapă-mă oriunde, om bun, baltă sau mlaștină,
Atât timp cât nu mă îngropați de viu aici.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

44

Mergând mai departe

O casă tăcută, un soț la muncă,
copiii la școală –
În liniște sosește duba:
pilot automat; dă cu spatele printre
porți care nu mai sunt familiare.

Încet, ea încarcă cutii, CD-uri,
laptopul, poza ei.
E din nou fată, o ia de la capăt
după douăzeci de ani, dar
deja îi lipsesc copiii.

Valizele se umflă, o cutie se rupe,
înghesuită între ușile dubei
care se balansează în vântul de iulie.
Școala se va închide în curând –
ar fi bine să plece până atunci.

Acum o străină,
întoarce cheia în contact.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

45

Aproape de ceva

Nu, viața nu-ți trece prin fața ochilor.

Nu e timp

Picioarele tale sunt prea ocupate să alerge în direcția opusă;
mâna ta lovește metalul invers.
Guiți ca un porc la abator.
Cumpărătorii se uită surprinși.

„Femeie proastă!”, strigi.

Și nu, în timp ce iei în brațe o ceașcă de ceai,
nici atunci nu îți trece viața prin fața ochilor.
Te gândești la „ce-ar fi fost dacă” ...
dacă nu ai fi fost atât de treaz, dacă picioarele tale
nu s-ar fi mișcat atât de repede... dacă...

Chiar și noaptea, viața nu trece
prin fața ta, ci se mișcă încet
în ore. Te holbezi
în întuneric și îți amintești
de vremea când ai alunecat pe drumul dinspre stâncă...
de dimineașa când ai pășit în fața unui autobuz...

Într-o zi, picioarele tale nu se vor mișca destul repede.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

46

Dimineață de noiembrie: Pentru Clare

În timp ce roțile trenului nostru alunecăși scârțâie,
ne uităm la copacii sculptați în gheață
și trestii ca niște pene înghețate.

Dincolo de căldura mașinilor și a caselor,

orizontul și valea râului se estompează
într-un tablou chinezesc de ceațăși îngheț.

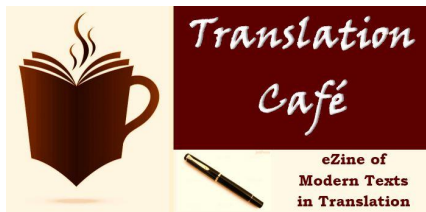
Totul devine altceva:

acel mesteacăn, o lumânare aprinsă,

acest iaz, o sticlă spartă. Încetnim
și, pe lângă balustradă, bălți se cristalizează
într-o pânză de păianjen de crăpături.

Cerul este o încântare de frișcă,

pământul un sorbet de lămâine palid,
iar eu – în drum spre înmormântarea ta –
sunt la fel de lacomă ca un copil ca să savurez
o altă zi de încântare pe care tu o vei pierde.

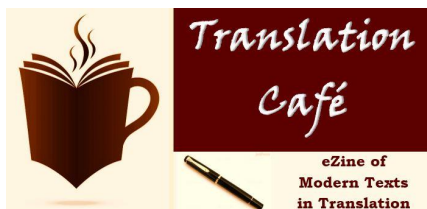
Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

47

Pictura lui Napoleon

Privești înainte, regal –
ținând în mână sceptrul puterii:
purtând hermină, glorios, încoronat.
Trebuia să fii campionul poporului,
nu Împărat... Ochii tăi batjocoresc încă,
amintind cum puterea se consumă –
și se îngrașă.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTC

48

Refugiați

Când plecăm –
Anulăm laptele, oprim ziarele?
Se aud șoapte în tren
și scrisori se rătăcesc.
Nu ne vor aici.

Cândva, am fost oameni simpli,
Devenind mai puternici,
Respetând legea și vecinii.
Am votat când ne aduceam amintea
și am uitat votul puțin după aceea.

Acum chelnerii refuză să ne servească,
Iar școala nu mai are locuri libere.
Omul de pe stradă urlă despre ură,
nu despre știri, iar petrecere noastre sunt invadate
de bărbați în haine negre.

Poate că ar trebui să ne facem bagajele.
Dar unde să mergem? Și cum?
Vântul e rece în gară.
Cine ne-ar vrea, oricum –
Oameni simpli, puțini mai puternici?

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

49

Imn pentru inamic

Când a început aventura,
abia dacă mă puteam gândi cine ești:
o femeie întâlnită la o lectură de poezie,
destul de beată, nu-mi amintesc culoarea ochilor.
Apoi, linia mea telefonică
a devenit cordonul ombilical al unei vipere.
Am învățat să te urăsc.
Mai târziu, scuzele tale m-au emoționat.
La urma urmei, să recunoști vina este
mai mult decât reușesc majoritatea politicianilor,
și am înțeles – un pic.
Gelozia este o durere pe care am simțit-o și eu.

Anul acesta am auzit că ai murit.
Deși mi-a părut rău o oră sau două,
te-am uitat aproape complet.
Acum, printre un dosar de dovezi
aduse să grăbească un tren,
am găsit acest poem.
Spațiul vieții tale este scris dedesubt.
Deodată, nu mai pot citi.
Trebuie să mă întorc spre fereastră și să privesc afară,
ca nu cumva ochii urmăritori să înceapă să se holbeze.
Cum ai putut crea o asemenea frumusețe
când, pentru mine, cuvintele sunt întunecate, misterioase,
găsite doar după săptămâni întregi de căutat?

Dragul meu dușman prea puțin cunoscut,
eu sunt cea care trebuie să te invidieze.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

50

Liniște

Apelurile vesele au încetat la opt jumătate seara.
Telefonul ei este închis acum - sau descărcat.
Nu a trimis niciun cadou de Ziua Mamei,
niciun mesaj să-și ceară scuze.

Nu ar pleca cu un străin,
prieteni sunt siguri; cineva cunoscut a făcut asta.
Afișe pledează de la ferestre:
„Ați văzut-o pe această femeie?”

Dar nu a văzut-o nimeni, nici femeia de la ziare,
nici tânărul care a trecut în fugă.
La cinci jumătate dimineața traseul ei era liniștit.
Acum zâmbetul ei ne bântuie ecranele televizoarelor.

„Doar dă-ne un semn”, implără tatăl.
„Toată lumea o iubea”, insistă vecinii.
Totuși, seara șoptește întrebări
pe care nu îndrăznim să le punem.

Cuvintele au devenit cuțite
care mai bine stau acoperite.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

51

Hangiul

Am fost un om strict generații întregi:

Dur, rău, refuzând să-i ajut pe cei în nevoie.

Dar nu i-am putut accepta. Camerele noastre erau pline

și fata a fost disprețuită. Soția mea nu a îndrăznit

să permită asta. Dar nu puteam să-i refuz,

așa că i-am condus în iesle și am adus

moașa. A fost tot ce am putut face.

Și totuși mă întreb: „Trebuia oare să fac mai mult?”

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTLC

52

Copil necunoscut

Săpate în grabă,
dincolo de monumentele satului mort,
mormintele se îngrămădesc, ca niște gunoaie pe șantier.
Piatra și nisipul împrăștiate trădează graba.
Cele mai multe nu sunt marcate. Nicio cruce de lemn
nu amintește de aceste maldere, spălate

pe plaja de jos. Etichetele sângerează
în căldura Greciei, identități găsite
în hârtii îmbibate, un medalion, un ceas gravat;
dar numai tinerețea dă nume acestei mici forme.
„Copil necunoscut”, scrie pe un semn de carton.

Undeva în Siria sau în Iraq
părinți au riscat drumul mării și scufundarea bărcii,
și-au vândut cratițele și cărțile, au plătit escroci
și funcționari corupți, pentru a-i da micuțului lor
o viață mai bună. Oare zac și ei aici,
căci altfel sigur și-ar fi revendicat copilul?

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

53

Unchiul Lew

Ai scris scrisori într-un cort dintre
nisip și război, către o soție dorită
cum un copil vrea să vină ziua de mâine.
Nu ți-ai dorit faimă, ai scris
doar pentru ai iubit: cuvintele și o femeie
de care ți-a fost dor timp de cinci ani lungi.
Dar scrisorile tale au rezistat , zeci de ani
după tine și soția ta și tot ce-ai cunoscut.
În timp ce îți transcriu creionul decolorat
mă minunez de talentul tăi și de grija ta încăpățânată.
Cuvintele sunt mai puternice decât săbiile –
întreabă-i pe Dresden sau pe Hiroshima – dar ne surprind
ca sporii după o ploaie în deșert.
În noaptea asta îți aud vocea de peste șaptezeci de ani.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

54

Adaptare

Am devenit mama mea –
deznodând șnurul, refolosind recipientele de iaurt.
Fac o supă din resturi foarte bună,
pot să fac ciorbă din oase. Unghiile îmi sunt murdare
ca ale ei. Cresonul se prelinge pe pervazul meu.
Știu ce mierlă își face cuib în iasomie,
adică intrusul.

Îmi prețuiesc libertatea rară la fel ca ea,
dar plimbările ei se făceau prin câmpuri arate,
cu ciori și vrăbii drept companioni.
Niciun elicopter nu a zburat, verificând cifre;
niciun polițist în jachetă galbenă nu i-a cerut adresa.
O sută de siluete ale lui Lowry îmi punctează orizontul,
sirenele trec pe lângă hipodrom și stadion.

„Plânsul de milă nu te-a dus niciodată nicăieri”,
îmi spun, așa cum probabil a făcut și ea
în optzeci de ani de pierderi.
Punându-mi cizmele, mă pregătesc
să mă alătur menuetului Coronavirusului:
„Tu la stânga, eu la dreapta,
spune <<bună ziua>>... Zâmbește...”

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

55

Perspectivă

Pășesc în liniște, nu în tăcerea
carantinei, ci a păcii. Nicio bandă
nu interzice băncile, așa că stau în soarele de martie.
Un tramvai gol trece pe lângă mine. Florile
acoperă morminte și un îndoliat singur tunde iarba.

O pâlpâire dintre pietre mă face să tresar.
Acum văd una, văd zece.
Cimitirul Dringhouses este infestat.
Intrigată, merg pe cărare, pe lângă vizuini
subminând gazonul și pavajul.

Pietrele funerare - înclinate sau la pământ din grijă.
Iepurii nu țin cont de reputație.
Monumente pentru nume celebre
amintite pe străzile din cartier sunt la fel de răscolite
ca parcelele muncitorilor. Oare acești invadatori

dau oasele la o parte, folosesc clavicule să marcheze
un teritoriu? Nu le pasă
de teama și de evenimentele oamenilor. Decenii în urmă
au fugit de propriul lor virus fatal;
special lor mai mult decât recuperată.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

56

Ea

Ea s-a îngrijorat, a tras un semnal de alarmă.
Ei au adunat nave mai puternice, orașe plutitoare.
Așa că ea a dat vânt peste vânt.
Mormăind, ei și-au zidit râurile,
și-au reparat acoperișurile.

Frustrată, ea și-a strigat porunca
și autostrăzile s-au despiciat și au căzut.
Ei și-au scos morții și au reconstruit.
Temperatura ei a crescut până pielea ei
s-a uscat și a crăpat.

Ei au furat lacurile, au golit fântânile
până au secat. Disperată,
a trimis viziuni. dar profeții ei
au fost batjocoriți. În final, și-a pierdut cumpătul.
Din moment ce strigătele nu au fost de-ajuns,

a șoptit.
În tăcere, armata ei i-a strigat disperarea,
iar Umanitatea s-a oprit brusc.
Pe supraviețuitori i-a trimis în camerele lor,
să se gândească la ce au făcut.

Nr 239

Poeme și interviu cu poeta Pauline Kirk
traduse în limba română de
Andreea-Bianca Matei,
absolventă MTTL

57

Pauline Kirk

Interviu de Andreea-Bianca Matei

Andreea-Bianca Matei: First of all, I would very much like to ask you what made you choose writing and what pushed you towards writing poems.

Pauline Kirk: As I said in my introduction, I've written stories as long as I can remember. My early experience of poetry wasn't encouraging. When I was at senior school we had an English teacher who was more gifted at teaching Grammar than kindling our imaginations. I couldn't appreciate much of the Victorian and Eighteenth Century poetry he liked. Coming from a 'working class' background I didn't have the grounding in classical legends that he assumed. He also believed in strict poetic forms, and gave my poems poor marks because they didn't fit his rules. Later, however, we had a young teacher who introduced us to more recent writers. I began to enjoy reading poetry. After leaving school at sixteen and returning half way through the year (a long story) I knew I wanted to go to University. So I studied English Literature at Advanced Level with her. By then I was more mature, having been an office and shop worker for six months. I could understand poetry better. We were a small group and argued happily about Robert Browning's *Pippa Passes* and TS Elliot's

Andreea-Bianca Matei: În primul rând, mi-aș dori foarte mult să vă întreb ce v-a determinat să alegeți scrisul și ce v-a împins spre a scrie poezii.

Pauline Kirk: Așa cum am spus și în biografie, scriu povești de când mă știu. Primele mele experiențe cu poezia nu au fost încurajatoare. Când eram în ultimul an de liceu, am avut un profesor de engleză care era mai talentat la predarea gramaticii decât la a ne stârni imaginația. Nu am putut să apreciez prea mult poezia victoriană și a secolului al optsprezecelea, care lui îi plăcea. Provenind din mediul de „clasă muncitoare”, nu aveam bazele în legende clasice, așa cum presupunea el. Mai mult, el credea în forme poetice stricte și dădea note mici poeziilor mele, pentru că nu se încadrau în regulile lui. Mai târziu însă, am avut un profesor tânăr care ne-a prezentat scriitori mai recentți. A început să-mi placă să citesc poezie. După ce am renunțat la școală la șaisprezece ani, întorcându-mă la jumătatea anului (poveste lungă), am știut că vreau să merg la facultate. Așa că am studiat literatură engleză la nivel avansat. Atunci deja eram mai matură, după ce lucrasem șase luni ca funcționar la un birou și la un magazin. Puteam să înțeleg mai bine poezia. Eram un grup restrâns și ne certam cu plăcere despre

The Waste Land, or were moved to tears by the First World War poets. At University I read widely, developing an eclectic taste, I had a special love for the Romantic poets, and for Emily Bronte, WB Yeats and Thomas Hardy, all of whom influenced me. While teaching after graduating, I discovered Dylan Thomas, Sylvia Plath and Ted Hughes, and began reading some French and Russian poets in translation. I didn't write my own poems until I was in my late twenties. For some reason, the birth of my children suddenly pushed me into doing so. This was partly because I was writing academic articles at that time and poetry enabled me to be more creative. I think it was also the experience of becoming a mother, with all the emotional challenges involved. I found I could express my feelings obliquely, losing myself in the joy of crafting a poem.

Andreea-Bianca Matei: How does this make you feel? On what level do you connect with what you write?

Pauline Kirk: I find poetry and fiction draw on different aspects of my creativity. When I am working on

„*Pippa Passes*” a lui Robert Browning și despre „*The Waste Land*” a lui TS Elliot, sau eram emoționați până la lacrimi de poezii din Primul Război Mondial. La universitate am citit foarte mult, dezvoltând un gust eclectic, am avut o dragoste specială pentru poezii romantici și pentru Emily Bronte, WB Yeats și Thomas Hardy, toți influențându-mă. După absolvire, cât am predat, i-am descoperit pe Dylan Thomas, Sylvia Plath și Ted Hughes și am început să citesc poezi francezi și ruși în traducere. Nu mi-am scris propriile poezii decât când aveam aproape treizeci de ani. Dintr-un motiv oarecare, nașterea copiilor mei m-a împins brusc să fac asta. S-a datorat în parte faptului că la acea vreme scriam articole academice, iar poezia mi-a permis să fiu mai creativă. Cred că a fost, de asemenea, experiența de a deveni mamă, cu toate provocările emoționale implicate. Am descoperit că îmi puteam exprima sentimentele în mod oblic, pierzându-mă în bucuria de a crea un poem.

Andreea-Bianca Matei: Cum vă face asta să vă simțiți? La ce nivel vă conectați cu ceea ce scrieți?

Pauline Kirk: Consider că poezia și ficțiunea se bazează pe aspecte diferite ale creativității mele. Când lucrez la

prose, poetry deserts me. I worry that it won't come back, but after a short rest, ideas surface as if they were developing in my subconscious. It takes me a lot longer to write a poem than to think of a subject. I draft and redraft. The incident or thought that inspired me becomes less important, and I concentrate on finding the precise word or image to express it. I'm totally committed to a poem while I'm working on it, even if that means putting it away until I see what needs rewriting. I want my poetry to be unobtrusively well crafted, to make the reader think, perhaps to surprise, but also to be accessible. Until the Pandemic, I often read or performed my poems in public. I was always delighted when members of the audience said they loved a poem because it expressed how they themselves felt, but couldn't find the words to say.

Andreea-Bianca Matei: I have noticed that some of your poems are nature related and some are human oriented. What is the reason behind these two general themes?

Pauline Kirk: I do write on other themes, politics and the inequalities in society for instance, but it seemed best

proză, poezia mă părăsește. Îmi fac griji că nu se va mai întoarce, dar după o scurtă pauză, ideile ies la suprafață ca și cum s-ar dezvolta în subconștientul meu. Îmi ia mult mai mult timp să scriu o poezie decât să mă gândesc la un subiect. Schițez și reformulez. Incidentul sau gândul care m-a inspirat devine mai puțin important și mă concentrez pe găsirea cuvântului sau a imaginii precise pentru a-l exprima. Mă dedic în totalitate unui poem în timp ce lucrez la el, chiar dacă asta înseamnă să îl pun deoparte până când văd ce trebuie rescris. Vreau ca poezia mea să fie discretă și bine lucrată, să îl facă pe cititor să gândească, poate să surprindă, dar să fie și accesibilă. Până la pandemie, mi-am citit sau interpretat adesea poeziile în public. Eram întotdeauna încântată când membrii publicului spuneau că le place o poezie pentru că exprimă ceea ce ei înșiși simt, dar nu găsesc cuvintele pentru a o spune.

Andreea-Bianca Matei: Am observat că unele poezii sunt despre natură și altele sunt orientate către oameni. Care este motivul din spatele acestor două teme generale?

Pauline Kirk: Scriu și despre alte teme, politică și inegalități în societate de exemplu, dar mi s-a părut mai bine să

to send you poems that had something in common. Then you could produce a coherent fifty page 'booklet'. The natural world and human experience are in any case important themes for me. I grew up loving nature, wandering in the neighbouring countryside on my own. As an adult, I have always needed to get away from the city. So I value nature greatly and am concerned about the loss of species since I was a child, and the threat of climate change. I'm also fascinated by people. I watch people round me wherever I am - which has sometimes got me into trouble. Having travelled a good deal and undertaken historical research, I'm aware how much we share as human beings, whatever our apparent differences.

Andreea-Bianca Matei: Some of the poems are about certain individuals. Are they pure characters or are they real inspirations? If the latter, why did you choose to write about them?

Pauline Kirk: My 'characters' are a composite of people I've known or observed, and my own imagination. I suppose it's the story-teller in me. No individual in my novels or poems is real, in the sense of being based wholly on an actual person. I hope they seem

îți trimit poeme care au ceva în comun. Așa ai putea să faci o „colecție” coerentă de cincizeci de pagini. Lumea naturală și experiența umană sunt, în orice caz, teme importante pentru mine. Am crescut iubind natura, hoinărind singură în mediul rural din vecinătate. Ca adult, am avut întotdeauna nevoie să mă îndepărtez de oraș. Așa că prețuiesc foarte mult natura și sunt îngrijorată de pierderea speciilor de când eram copil și de amenințarea schimbărilor climatice. De asemenea, sunt fascinată de oameni. Urmăresc oamenii din jurul meu oriunde mă aflu - ceea ce uneori mi-a adus probleme. După ce am călătorit mult și am făcut cercetări istorice, sunt conștientă de cât de multe lucruri avem în comun ca ființe umane, indiferent de diferențele noastre aparente.

Andreea-Bianca Matei: Unele dintre poezii sunt despre anumite personaje. Sunt personaje pure sunt inspirații reale? Dacă răspunsul e cel din urmă, de ce ați ales să scrieți despre ele?

Pauline Kirk: „Personajele” mele sunt un amestec de oameni pe care i-am cunoscut sau pe care i-am observat, dar și din propria mea imaginație. Presupun că este vorba despre povestitorul din mine. Niciun individ din romanele sau din poemele mele nu

real though, and that my readers can identify with them. Even the 'I' in my poems is not wholly me but the 'voice' of that particular poem. It often draws on an aspect of me in a particular mood or recalls a memory, but I rarely write autobiographically. It can be hard to convince people that, especially one's own family.

Andreea-Bianca Matei: Classic poems have rhyme, but not yours. Why?

Pauline Kirk: I do use rhyme sometimes, especially if I am writing a comic poem for performance or using a traditional form, as in 'Miner's Song'. That uses a strict rhyme scheme to produce a musical effect, recalling the ballad singers of the past. I usually prefer to use internal rhymes however. They can hold lies together without being predictable or producing an end stopped 'dum-di-dum' effect. I admire poets who can work within strict forms like the elegy, but when I do it feels like an exercise, not a poem. The music of poetry is important to me even so. I hope to develop a rhythm that sounds natural, like a person speaking under the stress of emotion. For me, rhyme

este real, în sensul că nuse bazează în totalitate pe o persoană reală. Sper, totuși, să pară reali și că cititorii mei se pot identifica cu ei. Chiar și „eu” din poemele mele nu sunt eu în întregime, ci „vocea” poemului respectiv. De multe ori se bazează pe un aspect de-ale mele într-o anumită stare de spirit sau evocă o amintire, dar rareori scriu autobiografic. Poate fi greu să-i convingi pe oameni de asta, mai ales pe cei din propria familie.

Andreea-Bianca Matei: Poeziile clasice au rimă, dar nu și ale dumneavoastră. De ce?

Pauline Kirk: Folosesc rima uneori, mai ales dacă scriu un poem comic pentru spectacol sau dacă folosesc rimă tradițională, ca în „Cântecul Minerului”. Poezia asta folosește o schemă strictă de rimă pentru a produce un efect muzical, amintind de cântăreții de balade din trecut. Dar, de obicei, prefer să folosesc rime interne. Ele pot ține minciunile împreună fără a fi previzibile sau fără să producă un efect de „dum-di-dum” orpit la sfârșit. Admir poezii care pot lucra cu forme stricte, cum ar fi elegia, dar, când fac eu asta, mi se pare un exercițiu, nu un poem. Muzicalitatea poeziei este importantă pentru mine chiar și așa. Sper să dezvolt un ritm care să sune

fits best into such an approach when it is subtle, rather than the focus of attention. I take a lot of care with 'run-over' lines and stanza divisions so that sense, internal rhyme, assonance and alliteration can all add to the music.

Andreea-Bianca Matei: The past year have been really rough for everybody. How did the Covid-19 Pandemic affect your work?

Pauline Kirk: It has made me realise how much my inspiration comes from being able to meet people and observe them, and from travelling freely. During the first lockdown I wrote a sequence of poems (some of which you translated), inspired mainly by anger and a sense of loss. We had a beautiful spring and were allowed to walk for exercise, so nature and the area around my home in York gave me inspiration. The next two lockdowns were much harder. We had to cancel planned holidays, could not see family and friends at all and the weather was poorer. I felt a sense of 'sameness' and confinement. It seemed to affect my inspiration. I wrote little poetry during the second half of last year, though I did a lot of editorial work and proof

natural, ca o persoană care vorbește sub stresul emoției. Pentru mine, rima se încadrează cel mai bine într-o astfel de abordare atunci când este mai dergabă subtilă decât în centrul atenției. Am mare grijă la versurile „fugare” și la divizunile strofei, astfel încât sensul, rima internă, asonanța și aliterația să se adauge la muzică.

Andreea-Bianca Matei: Ultimul an a fost foarte dur pentru toată lumea. Cum v-a afectat munca pandemia cu Covid-19?

Pauline Kirk: M-a făcut să îmi dau seama cât de multă mă inspiră faptul că am avut ocazia să cunosc oameni și să îi observ și faptul că am călătorit liber. În timpul primei izolări am scris o serie de poeme (unele dintre ele traduse de tine), inspirate în principal de furie și de un sentiment de pierdere. Am avut parte de o primăvară frumoasă și ni s-a permis să ne plimbăm ca să facem exerciții fizice, așa că natura și zona din jurul casei mele din York mi-au oferit inspirație. Următoarele două izolări au fost mult mai grele. A trebuit să anulăm vacanțele planificate, nu ne-am putut vedea deloc familia și prietenii, iar vremea a fost mai proastă. Am avut un sentiment de „uniformitate” și de izolare. Asta părea să-mi afecteze inspirația. Am scris puțină poezia în a

reading. One of my early novels, *Waters of Time*, was reissued and book four of the DI Ambrose Mysteries, *Poetic Justice*, was published. That kept me going. This year I've written short stories and started to write poetry again, but it's not coming easily.

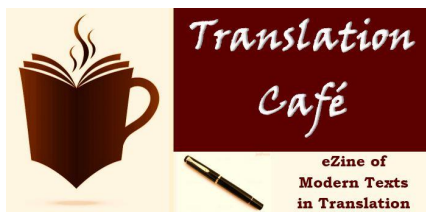
Andreea-Bianca Matei: At the beginning of our conversations you told me that you have a partnership, so to speak, with your daughter. Can you tell me more about your work with her?

Pauline Kirk: Jo and I collaborate under the name P J Quinn, and have had four novels published so far: *Foul Play*, *Poison Pen*, *Close Disharmony* and *Poetic Justice*, in a series of 'D I Ambrose Mysteries'. The books are set in the late 1950's and early 1960's, in an imaginary small town called Chalk Heath. They are crime novels, but we decided not to write horrific or blood-thirsty plots, but to create a puzzle our readers can solve themselves if they follow the evidence given. We try to create believable characters and a sense of the period, which is a fascinating historically: a time of great change yet close enough to the second world war

dooua jumătate a anului trecut, deși am făcut multă muncă editorială și am corectat multe texte. Unul dintre primele mele romane, „*Waters of Time*”, a fost reeditat, iar volumul IV din „DI Ambrose Mysteries, *Poetic Justice*” a fost publicat. Asta m-a făcut să continui. Anul acesta am scris povestiri scurte și am început să scriu din nou poezii, dar nu îmi vine ușor.

Andreea-Bianca Matei: La începutul conversațiilor noastre mi-ați spus că aveți un parteneriat cu fiica dumneavoastră, ca să spun așa. Puteți să îmi spuneți mai multe despre munca pe care o faceți împreună?

Pauline Kirk: Jo și cu mine colaborăm sub numele de P J Quinn și am publicat până acum patru romane: „*Foul Play*”, „*Poison Pen*”, „*Close Disharmony*” și „*Poetic Justice*”, într-o serie de „D I Ambrose Mysteries”. Cărțile sunt plasate la sfârșitul anilor 1950 și începutul anilor 1960, într-un orașel imaginar numit Chalk Heath. Sunt romane polițiste, dar am decis să nu scriem intrigi oribile sau însetate de sânge, ci să creăm un puzzle pe care cititorii noștri îl pot rezolva singuri dacă urmăresc dovezile oferite. Încercăm să creăm personaje credibile și un sentiment al perioadei, care este fascinantă din punct de vedere istoric:

for characters still to be affected by it. An extended edition of *Foul Play* was published last year (more proof reading) and we're now working on our fifth book. The character of a woman police officer, WPC Meadows, has grown throughout the series. Readers have shown increasing interest in her position in a male dominated profession, so we are making her more central to this novel.

Andreea-Bianca Matei: Coming back to your poems, what was the subject that made you the most inspired?

Pauline Kirk: Too hard to say! I'm inspired the most by whatever inspires me at the moment! The themes of Nature and Humanity feature prominently as discussed earlier, but I can get very cross with politicians and people who exploit others, and am moved by love of my family or imagining myself in other lives and times. Perhaps the theme that haunts me most in both my poetry and fiction is that of family inheritance – of being the last in my mother's direct line, and given chances that my ancestors were denied.

o perioadă de mari schimbări, dar suficient de aproape de cel de-al Doilea Război Mondial pentru ca personajele să fie încă afectate de el. Anul trecut a fost publicată o ediție extinsă a cărții „*Foul Play*” (mai multe corecturi), iar acum lucrăm la cea de-a cincea carte. Personajul unei femei polițist, WPC Meadows, a crescut de-a lungul seriei. Cititorii s-au arătat din ce în ce mai interesați de poziția ei într-o profesie dominată de bărbați, așa că o facem mai centrală în acest roman.

Andreea-Bianca Matei: Revenind la poezii, care este subiectul care v-a inspirat cel mai mult?

Pauline Kirk: E greu să aleg! Cel mai mult mă inspiră orice mă inspiră în acel moment! Temele naturii și umanității ocupă un loc proeminent, așa cum am discutat mai devreme, dar mă pot supăra foarte tare pe politicieni și pe oamenii care îi exploatează pe ceilalți și sunt mișcată de dragostea pentru familia mea sau de faptul că mă imaginez în alte vieți și timpuri. Poate că tema care mă bântuie cel mai mult, atât în poezia mea, cât și în ficțiune, este cea a moștenirii familiale – faptul că sunt ultima pe linia directă a mamei mele și că mi se oferășanse care le-au fost refuzate strămoșilor mei.

Andreea-Bianca Matei: If you were to choose ONE dear poem from the ones you've sent me, which one would that be? Why?

Pauline Kirk: 'Miner's Song: the Horsforth Ballad'. It's an old poem now but still means a lot to me. Written while I was living in Horsforth, Leeds, it drew on a tragedy that happened in 1806 at the top of our lane. The bell pits (coal mines shaped like a bell with the entrance at the top) were still visible as mounds of soil in a field. I talked to elderly neighbours who knew the story (one claimed she heard the miners' voices on the wind), and did further research by looking at newspapers from the time. Then I imagined myself in the position of the men trapped underground for twelve days, unable to receive help. 'Miner's Song' has been published in a number of anthologies of Northern Poetry, and still goes down well at readings.

Andreea-Bianca Matei: This last question is about the collaboration you have with the Faculty of Foreign Languages and Literature. How do you feel about this collab?

Andreea-Bianca Matei: Dacă ar fi să alegeți un singur poem drag din cele pe care mi le-ați trimis, care ar fi acela? De ce?

Pauline Kirk: „Cântecul Minerului: Balada Horsforth”. Este un poem vechi acum, dar încă mai înseamnă mult pentru mine. Scrisă pe vremea când locuiam în Horsforth, Leeds, se bazează pe o tragedie care s-a petrecut în 1806 în partea de sus a străzii noastre. Gropile de clopot (mine de cărbune în formă de clopot cu intrarea în partea de sus) erau încă vizibile ca niște movile de pământ pe un câmp. Am vorbit cu vecini mai în vârstă care cunoșteau povestea (unul dintre ei susținea că auzea vocile minerilor în bătaia vântului) și am făcut cercetări suplimentare, consultând ziarele din acea perioadă. Apoi m-am imaginat în locul oamenilor blocați în subteran timp de 12 zile, fără a putea primi ajutor. „Cântecul Minerului” a fost publicat în mai multe antologii de poezie nordică și încă se bucură de succes la lecturi.

Andreea-Bianca Matei: Această ultimă întrebare este despre colaborarea pe care o aveți cu Facultatea de Limbi și Literaturi Străine. Ce părere aveți despre colaborare?

Pauline Kirk: I'm delighted to be involved. I loved Romania when we spent two long holidays there many years ago. Meeting people who had taken part in the Revolution impressed me deeply, and I used some of these memories in *The Keepers* and *Border 7*. I'm also pleased to be of assistance to a student undertaking a Master's degree part-time. I wrote a thesis for a Master of Arts degree while teaching at Monash University (Australia). Later, I did an MA in Creative Writing at Leeds University, while working as a free-lance editor and writer. So I have experience of juggling work and study commitments and of the extra insights mature students can bring. I'm also very much in favour of collaboration academically and artistically, having been saddened and angered by the UK's decision to leave the European Union. I regard myself as a European still.

Pauline Kirk: Sunt încântată să fiu implicată. Mi-a plăcut foarte mult România atunci când am petrecut acolo două vacanțe lungi cu mulți ani în urmă. Întâlnirea cu oameni care au luat parte la Revoluție m-a impresionat profund și am folosit unele dintre aceste amintiri în „*The Keepers*” și „*Border 7*”. De asemenea, mă bucur să fiu de ajutor pentru un student care urmează un masterat cu jumătate de normă. Am scris o teză pentru un masterat în timp ce predam la Universitatea Monash (Australia). Mai târziu, am făcut un masterat în scriere creativă la Universitatea din Leeds, în timp ce lucram ca redactor și scriitor liber profesionist. Prin urmare, am experiența jonglării cu angajamentele de muncă și de studiu și cu cunoștințele suplimentare pe care le pot aduce studenții maturi. Sunt, de asemenea, foarte favorabilă colaborării în plan academic și artistic, după ce am fost întristată și înfuriată de decizia Regatului Unit de a părăsi Uniunea Europeană. Mă consider încă un european.